

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

THE FAMOUS FIVE: FIVE ON A TREASURE ISLAND

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1942 by Hodder and Stoughton

This edition published 2017

Enid Blyton ® The Famous Five ®

Enid Blyton's signature is a Registered Trademark of Hodder and Stoughton Limited

Text copyright © Hodder and Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder and Stoughton Limited

Права за српско издање © 2017 Вулкан издаваштво

Пет пријатеља на острву с благом © 2017 Hodder and Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-02148-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Enid Blyton®

ПЕТ
ПРИЈАТЕЉА

На острву
с благом

Превела Бојана Веселиновић

 Вулканчић

Београд, 2017.

Садржај

1. Велико изненађење.....	7
2. Необична сестра	15
3. Занимљива прича – и нови пријатељ	24
4. Узбудљиво послеподне	35
5. Обилазак острва.....	45
6. Последице олује.....	57
7. Повратак у Киринску кућицу	66
8. Истраживање олупине	75
9. Кутија с брода.....	85
10. Запањујућа понуда	96
11. Одлазак на острво Кирин.....	104
12. Узбудљива открића	113
13. У тамницама	124
14. Затвореници!	134
15. Дик притиче у помоћ!	142
16. План – и спас у последњи час	152
17. Крај велике авантуре.....	162

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

Велико изненађење

„Мама, да ли си одлучила где ћемо да идемо за летњи распуст?“, упитао је Џулијан док су доручковали. „Можемо ли у Полсет, као и до сада?“

„Нажалост, не“, рекла је мајка. „Ове године су пуни.“

Троје деце за столом разочарано се погледало. Обојавали су кућу у Полсету. И плажа је била дивна, а вода одлична за купање.

„Без бриге“, умешао се отац, „пронаћи ћемо неко друго, подједнако добро место. Иначе, не знам да ли вам је мајка рекла, али нас двоје ове године нећемо моћи с вама.“

„О, не!“, разочарала се Ен. „Ох, мама, да ли је то тачно? Стварно не можете с нама? Увек идете.“

„Ове године тата хоће да идем с њим у Шкотску“, рекла је мајка. „Само нас двоје! Како сте ви сада већ довољно велики да можете да бринете о себи, мислили смо да ће и вама бити забавно да сами одете на море.“

Али како не можете у Полсет, не знам где бисмо могли да вас пошаљемо.“

„А код Квентина?“, наједном се сетио отац. Квентин је био његов брат, којег су деца видела само једном и прилично су га се плашила. То је био један висок и намргођен човек, паметни научник који је стално нешто проучавао. Живео је на мору - и то је било све што су деца знала о њему!

„Код Квентина?“, зачудила се мајка. „Откуд ти он паде на памет? Нисам баш сигурна да би волео да му се деца врзмају по кући.“

„Па“, рекао је отац, „пре неки дан сам због посла морао да се видим с Квентиновом женом. Мислим да им не иде баш најбоље. Фани ми је рекла да би волела да нађе некога да живи једно време код њих, како би од тога зарадили нешто новца. Као што знате, они живе на мору. Можда би то била права ствар за децу. Фани је много фина, лепо би бринула о њима.“

„Да, они имају једно дете, зар не?“, присећала се мајка. „Како се беше зове... има неко чудно име... Да, Џорџина! Колико она беше има година? Мислим једанаест.“

„Исто је годиште као ја“, убацио се Дик. „Баш је сјајно што имамо сестру коју никад нисмо видели! Сигурно је много усамљена. Ја имам Џулијана и Ен, а она нема никога. Мислим да ће јој бити драго да нас упозна.“

„Стрина Фани је казала да би и Џорџини пријало друштво“, додао је отац. „Знате, то би могло да реши наш проблем, мислим, ако позовемо Фани и договоримо се да деца оду код њих. Новац би јој сигурно значио, а Џорџина би имала с ким да се дружи за време распуста. А ми бисмо знали да су нам деца на сигурном.“

Децу је преправило узбуђење. Било би забавно да оду негде где никада нису били и да одседну код сестре коју никада нису упознали.

„А има ли тамо стена, литица и песка?“, упитала је Ен. „Да ли је лепо тамо?“

„Не сећам се баш најбоље“, рекао је отац. „Али сигуран сам да је занимљиво. Убеђен сам да ће вам се свидети! Зове се Кирински залив. Ваша стрина Фани провела је тамо читав свој живот и не би отишла одатле ни за шта на свету.“

„Ох, тата, позови стрину и питај је да ли можемо да будемо код њих!“, узвикнуо је Дик. „Имам неки добар осећај. Мирише ми на авантуру!“

„Ах, ти то увек кажеш, куда год да идеш!“, насмејао се отац. „Важи, одмах ћу је позвати да видим има ли шансе.“

Завршили су доручак и устали, а отац је изашао у ходник. Чули су како телефонира.

„Надам се да ће све испасти како треба!“, рекао је Џулијан. „Питам се каква је Џорџина. Смешно име, зар не? Звучи више као мушко него као женско. И има

једанаест година, што значи да је годину дана млађа од мене. Исто је годиште као ти, Дик, а годину дана је старија од тебе, Ен. Требало би добро да се уклопи. Сјајно ћемо се провести.“

Отац се вратио након десетак минута и деца су одмах знала да је све сређено. Широко им се осмехнуо.

„Па, све смо се договорили“, потврдио је. „Стрина Фани је одушевљена. Каже да ће Џорџини јако пријати друштво, јер је врло усамљена, увек све ради сама. А стрина ће радо пазити на све вас. Само морате водити рачуна да не узнемиравате стрица Квентина. Он много ради и преке је нарави кад га неко омета.“

„У кући ћемо бити тихи као мишеви!“, повикао је Дик.

„Часна реч! О, боже, боже, кад крећемо, тата?“

„Следеће недеље, ако мајка стигне све да спреми“, одговорио је отац.

Мајка је климнула главом. „Стићи ћу, нема ту много посла, треба само да спакујем купаће, мајице и фармерке. Сви носе исто.“

„Како је дивно што ћу поново носити фармерке“, рекла је Ен и заиграла. „Досадила ми је школска униформа. Хоћу да носим шортс или купаћи и да се купам и пентрам с дечацима.“

„Ускоро ћеш моћи“, рекла је мајка уз смех. „Немојте да заборавите да спакујете играчке и књиге. Само не претерујте, јер неће бити превише места.“

„Ен је прошле године хтела да понесе свих петнаест лутака“, добацио је Дик. „Сећаш ли се, Ен? Баш си била смешна.“

„Е баш нисам“, одговорила је Ен, поцрвеневши. „Волим своје лутке и просто нисам могла да одаберем, па сам помислила да бих могла све да их понесем. Не знам шта је ту смешно.“

„А сећате ли се да је претходне године хтела да понесе коњића за љуљање?“, рекао је Дик кикоћући се.

Мајка се умешала у разговор. „А знаш, ја се сећам дечака по имену Дик који је једне године хтео у Полсет да понесе плишаног меду, три плишана пса, две плишане маце и старо мајмунче.“

Сада је Дик поцрвенео. Одмах је променио тему.

„Тата, идемо ли возом или колима?“, упитао је.

„Колима. Натрпаћемо све у пртљажник. Може ли у уторак?“

„Мени одговара“, рекла је мајка. „Можемо да одвеземо децу, вратимо се, полако се спакујемо и кренемо у Шкотску у петак. Да, може уторак.“

Деца су с нестрпљењем одбројавала дане до уторка. Ен је сваке ноћи прецртавала по један дан на календару. Та недеља се отегла, али коначно је дошао уторак. Дик и Џулијан, који су делили собу, пробудили су се скоро истовремено и погледали кроз прозор.

„Лепо је време! Јупи!“, узвикнуо је Џулијан и искочио из кревета. „Не знам зашто, али некако ми се чини

да је веома важно да дан кад се креће на море буде сунчан. Хајде да пробудимо Ен.“

Ен је спавала у суседној соби. Џулијан је утрчао и продрмао је. „Устај! Уторак је! И сија сунце.“

Ен се одмах разбудила и радосно погледала Џулијана. „Коначно!“, рекла је. „Мислила сам да уторак никад неће доћи. Ах, није ли дивно ићи на море!“

Кренули су одмах после доручка. Аутомобил је био велики, па су се сви удобно сместили. Мајка је седела напред са оцем, а деца позади, с ногама поврх два кофера. У пртљажнику је био мали ковчег и различите ситнице. Мајка је била уверена да ништа нису заборавили.

У почетку су путовали споро, јер је на лондонским улицама била велика гужва, али чим су изашли из града, убрзали су. Деца су певала, као и увек кад су била срећна.

„Хоћемо ли ускоро правити паузу за пикник?“, упитала је Ен, која је наједном огладнела.

„Хоћемо“, одговорила је мајка, „али не још. Тек је једанаест сати. Нећемо ручати пре пола један, Ен.“

„О, забога!“, повикала је Ен. „Дотад ћу умрети од глади.“

Мајка јој је зато пружила чоколаду, па су она и браћа задовољно мљацкали, посматрајући успут брда, шуме и поља.

Пикник је био диван, наврх брда, на ливади с које се пружао поглед на осунчану долину. Ен се баш и није допала велика смеђа крава која им је пришла и зурила у њу, те ју је отац отерао. Деца су халапљиво јела, па је мајка рекла да ће уместо паузе за ужину коју су планирали у пола четири морати да сврате у неки ресторан јер су појели све сендвиче, укључујући и ове које су имали за ручак.

„У колико сати стижемо код стрине?“, упитао је Џулијан, довршавајући последњи сендвич и размишљајући како би волео да их има још.

„Око шест, ако будемо имали среће“, одговорио је отац. „Него, ко хоће мало да протегне ноге? Чека нас дуга вожња, знате.“

Кола су уз пријатно брујање грабила напред. Дошло је време за ужину и деца су поново постала усхићена.

„Морамо да пазимо кад ће море“, упозорио их је Дик. „Мирише ми као да је близу!“

И био је у праву. Кад су се кола успела наврх брда, угледали су мирно плаво море које се пресијавало на предвечерњем сунцу. Све троје су углас повикали.

„Ено га!“

„Прелепо је!“

„Ах, хоћу одмах да се купам!“

„Требало би да нема више од двадесет минута до Киринског залива“, рекао је отац. „Добро смо путовали.

Ускоро ћете угледати прилично велики залив, и необично острво на самом улазу у њега.“

Воzeћи се дуж обале, деца су пажљиво гледала кроз прозор.

„Ено га!“, узвикнуо је Џулијан. „То мора да је Кирински залив. Погледај, Дик, зар није плав и леп?“

„А погледај стеновито острво, као да чува улаз у залив“, рекао је Дик. „Волео бих да одем до њега.“

„Не сумњам да хоћеш“, одвратила је мајка. „Хајде да потражимо стринину кућу. Зове се Киринска кућица.“

Убрзо су дошли до ње. Налазила се на ниској литици изнад залива и била је веома стара. И уопште није била кућица, већ прилично велика кућа, саграђена од старог белог камена. Предњи део био је обрастао ружама пузавицама, а двориште је било пуно цвећа.

„Ево Киринске кућице“, рекао је отац и зауставио се пред кућом. „Наводно је стара три стотине година! Него, где је Квентин? Ах, ено Фани!“

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Необична сестра

СТРИНА ИХ ЈЕ ВЕЋ НЕКО ВРЕМЕ ЧЕКАЛА. ЧИМ ЈЕ ВИДЕЛА ДА СЕ АУТО ЗАУСТАВЉА ПРЕД КУЋОМ, ИСТРЧАЛА ЈЕ КРОЗ СТАРА ДРВЕНА ВРАТА. ДЕЦИ СЕ ВЕЋ НА ПРВИ ПОГЛЕД СВИДЕЛА.

„Добро дошли у Кирин!“, поздравила их је. „Здрavo свима! Баш ми је драго што вас видим. Види колика су деца!“

Изљубили су се, а онда су деца ушла у кућу. Допала им се. Била је стара и некако тајанствена, а имала је и леп стари намештај.

„Где је Џорџина?“, упитала је Ен, тражећи погледом непознату рођаку.

„Ах, та неваљала девојчица! Рекла сам јој да вас сачека у дворишту“, казала је стрина, „али је ипак негде одскитала. Морам да вам кажем, децо, можда ће вам Џорџ испрва бити мало компликована. Знате, одувек је била сама, па јој се можда у почетку неће свиђати што сте овде. Али не обраћајте пажњу на то – брзо ће

се навићи. Ја сам се баш обрадовала што долазите, јер је Џорџ преко потребно друштво за игру.“

„Зовете је Џорџ?“, зачутила се Ен. „Мислила сам да јој је име Џорџина.“

„И јесте“, рекла је стрина. „Али Џорџ мрзи што је девојчица, па морамо да је ословљавамо са Џорџ, као да је дечак. Безобразница неће да се одазове ако јој се обратимо са Џорџина.“

Деци се Џорџина учинила врло занимљивом, па су једва чекала да дође. Али уместо ње изненада се појавио стриц Квентин. Био је то човек крајње необичног изгледа, веома висок, изразито тамног тена, са широким, намрштеним челом.

„Здраво, Квентине!“, рекао је отац. „Дуго се нисмо видели. Надам се да те ово троје неће много ометати у раду.“

„Квентин ради на једној компликованој књизи“, рекла је стрина Фани. „Али уредила сам собу само за њега у другом делу куће, тако да не верујем да ће му сметати.“

„Где је Џорџ?“, упитао је Квентин дубоким гласом.

„Поново је негде одлутала“, озлојеђено је одговорила стрина Фани. „Замолила сам је да остане овде и сачека госте.“

„Баш жели да попије грдњу“, рекао је стриц Квентин. Деца нису могла да процене да ли се шали или

не. „Па, децо, надам се да ће вам бити лепо овде. И можда ћете успети да мало уразумите Џорџ.“

Мајка и отац нису могли да преноће у Киринској кућици јер није било довољно места, па су, након што су на брзину вечерали, отишли у хотел у оближњем граду. Како су планирали да се сутрадан одмах после доручка врате у Лондон, поздравили су се с децом.

Џорџина се још није појавила. „Жао ми је што нисмо видели Џорџину“, рекла је мајка. „Поздравите је и реците јој да се надамо да ће се лепо дружити с Диком, Џулијаном и Ен.“

Затим су мајка и отац отишли. Деца су се осећала помало усамљено док су гледала како њихов велики аутомобил нестаје иза кривине, али их је стрина одвела на спрат да им покаже собе, па им се добро расположење вратило.

Дечацима је била намењена соба под косим кровом на спрату куће. Одатле су имали фантастичан поглед на залив, те су били одушевљени. Ен ће са Џорџ спавати у мањој соби, чији су прозори гледали на пустару иза куће, али се кроз један бочни прозор видело море, због чега је Ен била веома срећна. Била је то лепа соба, са црвеним ружама на прозору.

„Једва чекам да Џорџина дође“, рекла је Ен стрини. „Занима ме каква је.“

„Па, Џорџ је једна чудна девојчица“, казала је стрина. „Уме да буде јако безобразна и неваљала, али је

добродушна, одана и потпуно искрена. Кад се она с неким спријатељи, то је за читав живот. Међутим, тешко склапа пријатељства, што је штета.“

Ен је наједном зевнула. Дечаци су је прекорно погледали, јер су знали шта ће уследити.

„Сирота Ен! Колико си само уморна! Хајде сад сви у кревет и добро се наспавајте, да бисте се сутра пробудили свежи“, наредила је стрина Фани.

„Ен, уопште не размишљај“, прекорио ју је Дик кад је стрина изашла из просторије. „Врло добро знаш шта одрасли помисле чим нас виде да зевамо. Хтео сам да одем до плаже накратко.“

„Извини, нисам могла да се обуздам“, рекла је Ен. „Ево, сад и ти зеваш, Дик. А и ти, Џулијане!“

Наравно, после дуге вожње сви су били поспани и потајно су желели да се увуку у кревет и затворе очи.

„Питам се где је Џорџина“, помислила је Ен након што је дечацима пожелела лаку ноћ и отишла у своју собу. „Зар није чудна – није нас дочекала, није дошла на вечеру – није се још ни појавила! На крају крајева, она спава у мојој соби, и ко зна у колико сати ће доћи!“

Кад је Џорџ дошла, њих троје су већ чврсто спавали! Нису чули кад је отворила врата собе коју је делила с Ен. Нису чули кад се пресвукла у пиџаму и опрала зубе. Нису чули шкрипање њеног кревета. Били су толико уморни да ништа нису чули, све док их ујутру није пробудило сунце.

Ен је отворила очи и испрва није знала где је. Лежала је у свом малом кревету и гледала у косу таваницу и црвене руже које су се њихале на отвореном прозору – и одједном се сетила где се налази! „Па, ја сам у Киринском заливу, на мору!“, рекла је самој себи и од среће почела да млатара ногама.

Тада је погледала кревет преко пута. Угледала је фигуру другог детета, склупчаног испод покривача. Ен је видела само теме с коврцама. Кад се фигура промешкољила, Ен је проговорила.

„Види, види! Јеси ли ти Џорџина?“

Девојчица у другом кревету се усправила и погледала Ен. Имала је кратку коврцаву косу, скоро попут дечака. Лице јој је било преплануло од сунца, што је додатно истицало њене очи, плаве попут споменка. Али усне су јој биле стиснуте, а чело намрштено, како код њеног оца.

„Не“, рекла је. „Нисам ја Џорџина.“

„Аха!“, збунила се Ен. „А ко си онда?“

„Ја сам Џорџ. Одазивам се само на име Џорџ. Мрзим што сам девојчица. Не желим да будем девојчица. Не волим да радим ствари које раде девојчице. Волим да радим ствари које раде дечаки. Пењем се боље и пливам брже од било ког дечака. Умем да управљам чамцем подједнако добро као било који дечак на овој обали. Мораш да ме зовеш Џорџ. Једино тако ћу да разговарам с тобом.“

„Ох!“, рекла је Ен, помисливши како је њена рођака крајње необична. „У реду! Свеједно ми је како ћу да те зovem. Џорџ је лепо име. Не свиђа ми се Џорџина. Ионако изгледаш као дечак.“

„Стварно?“, казала је Џорџ, и престала да се мршти. „Мајка је била ужасно љута на мене кад сам се ошишала. Коса ми је била дужа од рамена. Грозно.“

Девојчице су неко време зуриле једна у другу.

„Зар није грозно бити девојчица?“, упитала је Џорџ.

„Не, наравно да није“, одговорила је Ен. „Видиш, ја волим лепе хаљине и обожавам своје лутке – то не бих могла да сам дечак.“

„Фуј! Шта има занимљиво у хаљинама?!“, подругљиво је рекла Џорџ. „И луткама! Ти си клинка, то је све што имам да кажем.“

Ен се увредила. „То није лепо. Видећеш да моја браћа неће дати ни пет пара за тебе ако се будеш понашала као да све знаш. Они су *йрави* дечааци, не морају да се претварају.“

„Па ако ће они да буду безобразни према мени, ја нећу дати ни пет пара за њих“, одбрусила је Џорџ и скочила из кревета. „Ионако нисам ни желела да дођете. Пореметићете ми живот! Добро ми је кад сам сама. Сад морам да трпим шашаву девојчицу која воли хаљине и лутке и два њена глупа брата!“

Ен је помислила како су лоше почеле. Ништа више није рекла, већ је кренула да се облачи. Навукла је сиве